

[Frank Jensen]

institutioner, skabe bedre planlægningsgrundlag, sikre plads til alle egnede unge og ikke bare jage overskrifter i dagspressen.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg har læst denne redegørelse med lup og kikkert, synes jeg, og virkelig studeret alle ordene meget nøje. Men jeg vil gerne spørge hr. Frank Jensen fra Socialdemokratiet: Hvor står udtrykket fri adgang i denne redegørelse?

(Kort bemærkning).

Frank Jensen (S):

Der var den lille nuance, at det jo skaber forvirring, når vi bruger de mange forskellige begreber, som har indsneget sig i debatten – frit optag, det nyeste i redegørelsen, og friere adgang, og det var sådan set det begreb, jeg brugte her, for det er det, ministeren bruger i sin tale. Jeg refererede ikke til redegørelsen, men jeg skal gerne undersøge, om udtrykket indgår heri. Men ministeren bruger det ved alle lejligheder: friere adgang til de videregående uddannelser. Jeg vil gerne ligesom fru Elisabeth Arnold være med til at skabe større klarhed i brugen af de mange begreber. De skaber forvirring blandt de unge.

Når vi får det nye begreb frit optag, som mange vil opfatte, som om der nu bliver skabt mulighed for, at de, fordi de har bestået en adgangsgivende eksamen, kommer ind, så skjuler der sig bag begrebet frit optag, fru Elisabeth Arnold, at institutionerne skal have mulighed for at fastsætte deres egne optagelsesbetingelser. Det vil sige, at man kan få total forvirring i optagelsesbetingelserne fra institution til institution inden for samme fag, og det gør, at det landskab, som de studerende skal søge på efter endt uddannelse, bliver langt mere kaotisk, end det allerede er under det nuværende adgangsbegrænsningssystem.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg stillede ikke mit spørgsmål til hr. Frank Jensen for på nogen måde at anfægte hr. Frank Jensens synspunkt eller for at kritisere hr. Frank Jensens tale, men blot for allerede i begyndelsen af debatten at prøve at forhindre, at denne redegørelse ved sine mange anvendelser

af ordene fri og åben signalerer nogle forkerte ting til offentligheden.

Jeg tror, vi skal være helt opmærksomme på, på hvilken måde ordene bliver brugt i denne redegørelse. Og jeg vil også, når det bliver min tur til at være ordfører, bede ministeren om at komme med en helt klar definition af, hvad han mener med de smukke ord.

Eva Møller (KF):

Det danske samfund bruger mange ressourcer, mange penge, på vort uddannelsessystem, også på de videregående uddannelser. Det er klart, at det så i tider, hvor vi ikke har råd til at rutte med pengene – det har vi måske aldrig haft, men vi har det i hvert fald ikke i øjeblikket – er vigtigt at få at vide, om vi bruger pengene rigtigt. Og det handler om at bruge såvel de økonomiske som de menneskelige ressourcer bedst muligt.

Vi har flere uddannelsespladser på de videregående uddannelser end nogen sinde tidligere, og gudskelov for det. Men man kan så spørge sig selv: Har vi det rigtige antal uddannelsespladser, og har vi det på de rigtige uddannelser? Dermed mener jeg de uddannelser, der er behov for både set med samfundets øjne og set med de unges øjne. Og når jeg taler om det rigtige antal pladser, så er det set med de samme to typer øjne.

Vore videregående uddannelser er da heldigvis nu rettet mod en langt bredere del af arbejdsmarkedet end det, de var oprindelig, hvor de stort set kun var rettet mod, at man kunne blive tjenestemand i stat eller kommune. Men omvendt må vi konstatere, at vi vel stadig ikke har rettet vores videregående uddannelsessystem nok mod en udlandskonkurrerende sektor, som vi har hårdt brug for i de kommende år.

Vi uddanner ikke, nu mindre end nogen sinde, til et statisk samfund. Afspejler det sig også i vort uddannelsessystem, eller er det trods alt for traditionelt, for meget bundet af det, vi har gjort i i århundreder? Vi har brug for nye uddannelser, og jeg tror, at vi i første række har brug for korte og mellemlange uddannelser, som er erhvervsrettede og fleksible. Det er da også på den type uddannelser, altså de korte og mellemlange uddannelser, at der i øjeblikket afvises de fleste unge. Det er vel problemstillingen, som den tegner sig for alle, der følger med i den uddannelsespolitiske debat.